

δὲ τὸ ἀγγεῖον ὅπου τὸ τοῦ σφαπτομένου ἱερείου αἷμα ἐδέχοντο κτέ. — οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσιν.

4. Ἄλλως. Ἄμνιον τὸ ἀγγεῖον τοῦ ὑποσφάγματος · Νικάνδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον · Πορσίλλος δὲ ὁ Ἱεραπύτνιος παρὰ τοῖς Ἱεραπυτνίοις κτέ.

De Scholiast leert ons derhalve, dat δ' ἄμνιον in de Glossen van ZENODOTUS onder letter Δ was geplaatst (HESYCH. δάμνια. θύματα, σφάγια), waaruit volgt, dat het δάμνιον van NICANDER en THEODORIDAS de lezing van den tekst van ZENODOTUS is. Dat hier Homerische Glossen bedoeld worden, waaraan Prof. OSANN (P. 8) twijfelt, is, dunkt mij, uitgemaakt; want δάμνιον kan alleen uit eene verkeerde opvatting van onze plaats van HOMERUS ontstaan zijn.

Dr. W. G. PLUYGERS.

BLADVULLING.

Op de aardige plaats bij ARISTOPHANES in de *Ridders* vs. 537 vlgg. (DINDORF, *Poetae Scenici Graeci*):

οἴας δὲ Κράτης ὄργας ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ συφελιγμούς ·

ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀρισίζων ἀπέπεμπεν,

ἀπὸ κραμβοτάτου σόματος μάττων ἀσειοτάτας ἐπινοίας ·

540. χροῦτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τότε μὲν πίπτων, τότε δ' οὐχί. hinderde mij altijd het onverstaanbare woord *κραμβοτάτου*. Daar echter dit woord eene bepaling is van *σόματος*, daar het tegenover *ἀσειοτάτας ἐπινοίας* staat, daar bovendien kool een voedsel der armen was (vgl. ANTIPHANES bij ATHEN. IX. p. 370) en het geheele beeld aan een maaltijd ontleend is, kwam ik op de gedachte, of bij KRATES, den vrijgelatene, de ware lezing ook de volgende zijn kon († en Γ voor Τ, vgl. B. 737. 710):

ἀπὸ κραμβοφάγου σόματος μάττων ἀσειοτάτας ἐπινοίας.

Vgl. onder anderen *Acharn.* 872:

ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτῖδιον.